

Bona tarda a tothom.

Els periodistes tenim la mania de posar titulars a tot. Mentre preparava aquesta intervenció, buscava un titular que fos adient per allò que va representar en Josep Maria Bartomeu, en Josephus, en Bartu... En vaig trobar dos de companys del Diari de Girona que van compartir molts anys de redacció amb ell. Un titular que em va agradar és «Josep Maria Bartomeu, Josephus, no va ser el millor periodista del món, però és tot un exemple d'una manera d'entendre el periodisme que va desaparèixer fa molts anys», que va escriure el cap de redacció de Dominical i Opinió, l'Alfons Petit. L'altre és: «de somriure sorneguer i riulla permanent, entrant a la redacció cada tarda amb alguna anècdota per explicar, fos certa o mig certa». Aquesta és la forma en què el recordava en David Céspedes, cap de suplementos i especials.

Quan va morir, el juliol passat amb 78 anys, ja feia molt de temps que estava apartat de la professió i que no trepitjava la redacció, bàsicament per motius de salut. A tots els que havíem compartit tantes hores amb ell se'ns va fer un nus de l'estómac. Cada un de nosaltres, fos del departament que fos, recordava alguna de les múltiples anècdotes que va protagonitzar, que, certes o no, vistes ara amb el pas del temps, resulten gracioses. Ningú el va recordar amb agror, simplement perquè era una persona entranyable.

En Bartu era el primer en fer-se «amic» dels nous, els que acabàvem d'arribar. Ens explicava les interioritats del Diari, algunes certes o mig certes i altres totalment inventades... amb salsa, amb un humor característic. Era com si ens adoptés en un lloc que per a nosaltres era totalment nou, en una feina que no havíem fet mai abans. I aquesta manera de fer és el que li hem agraït sempre, sense ser-ne gaire conscients i molt probablement sense haver-li dit mai a ell.

El dia que vam saber que havia mort, ens van venir al cap tots aquells records, vivències i històries i vam entendre perquè érem incapaços de retreure-li absolutament res. Sense esperar ni demanar res a canvi, en Bartomeu -mai havia sentit ningú dir-li Josep Maria- ens va ajudar a iniciar-nos en el camí del periodisme de diari de paper. La majoria de nosaltres vam aprendre a moure'ns sols en la professió, però en tots els anys que vam conèixer amb ell, sovint encara li demanàvem un telèfon, un contacte o un record d'alguna història.

No era el millor periodista del món. No. De fet, el millor periodista del món no existeix.